

ROBYN CARR

Winter in
**VIRGIN
RIVER**

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2008 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: A Virgin River Christmas
Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Marc Olivier Paguin/Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0696 3
ISBN 978 94 027 5016 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2015
Tweede druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Marcie stond naast haar lichtgroene Volkswagen Kever, huiverend in de kilte van de vroege novemberochtend. Ze was bepakt en bezakt, klaar om te vertrekken, opgewonden en bang tegelijk. Op de achterbank stond een kleine koeler met hapjes en frisdrank, plus een thermoskan sterke koffie. Een krat met flessen bronwater vulde de helft van de kleine kofferbak. Ze had een slaapzak meegenomen voor het geval de bedden in de motels niet zouden bevallen, en haar koffer zat vol met praktische kleding: spijkerbroeken, truien, dikke sokken en laarzen – geschikte kledij om langs afgelegen bergdorpjes te trekken. Ze stond te popelen om weg te rijden, maar haar jongere broertje Drew en haar oudere zus Erin rekten het afscheid met eindeloze ongetwijfeld goedbedoelde raadgevingen.

‘Heb je genoeg telefoonkaarten bij je?’ vroeg Erin. ‘Je weet nooit of je ontvangst hebt voor je mobiel.’

‘Heb ik.’

‘Weet je zeker dat je genoeg geld bij je hebt?’

‘Ik red me wel.’

‘Over minder dan twee weken is het al Thanksgiving.’

‘Zo lang zal het niet duren,’ verzekerde Marcie haar, omdat de hel zou losbreken als ze iets anders zei. ‘Ik heb een aardig idee waar Ian zich bevindt, dus ik denk dat ik hem vrij snel zal vinden.’

‘Je kunt nog van gedachten veranderen, Marcie,’ zei Erin ernstig. ‘Via mijn advocatenkantoor ken ik een aantal prima privédetectives. We kunnen Ian laten opsporen en de dingen die je hem wilt geven, door een koerier laten bezorgen.’

‘Hier hebben we het al over gehad,’ zei ze. ‘Ik wil hem zien, hem persoonlijk spreken.’

‘Maar als iemand anders hem nu voor je zoekt, dan kun je –’

‘Drew, leg jij het haar eens uit.’

Drew haalde diep adem. ‘Ze zoekt hem op, praat met hem, geeft hem de honkbalkaartjes, laat hem de brief zien en komt dan weer naar huis.’

‘Maar –’

Marcie legde haar hand op de arm van haar zus en keek haar met vastberaden groene ogen aan. ‘Ik kan niet verder met mijn leven tot ik Ian heb gesproken. Ik weet dat je het een domme onderneming vindt, maar ik moet dit op mijn manier doen.’ Ze kuste Erin op de wang.

Erin, mooi, getalenteerd, beschaafd – zo anders dan Marcie zelf – was al sinds Marcies vroegste jeugd een soort moeder voor haar geweest. Het kostte de advocate de grootste moeite om Marcie haar eigen keuzes te laten maken.

‘Maak je geen zorgen,’ drukte ze haar zus nogmaals op het hart. ‘Ik zal voorzichtig zijn, en ik blijf niet te lang weg.’ Ze kuste Drew. ‘Kun jij haar geen kalmeringsmiddel geven?’

Drew, die medicijnen studeerde, verklaarde lachend dat hij nog niet bevoegd was om medicijnen voor te schrijven. Hij sloeg zijn armen om haar heen. ‘Schiet nu maar op en kom snel weer terug. Anders word ik nog gek van Erin.’

Ze keek haar zus aan. ‘Wees niet te streng voor hem,’ zei ze. ‘Dit was mijn eigen idee. Voor je het weet, ben ik weer terug.’

Ze stapte in de auto, startte de motor, zwaaide een laatste keer en reed toen weg. Pas toen ze de snelweg al bijna had bereikt, merkte ze dat er tranen in haar ogen stonden. Ze wist dat haar broer en zus zich zorgen maakten, maar ze had geen keus.

Haar echtgenoot Bobby was bijna een jaar eerder op zesentwintigjarige leeftijd overleden, vlak voor de kerst. Vóór zijn dood had hij drie jaar in ziekenhuizen en een verpleeghuis doorgebracht, uitzichtloos gehandicapt en met een ongeneeslijke hersenbeschadiging – een gevolg van de verwondingen die hij in Irak had opgelopen tijdens zijn uitzending als marinier. Ian Buchanan was de sergeant onder wie Bobby had gediend, en de man die hij als zijn beste vriend had beschouwd. Hoewel Bobby had voorspeld dat Ian nog jaren in het leger zou blijven, was deze kort nadat Bobby gewond was geraakt uit het Korps Mariniers getreden. Sinds die tijd had hij nooit meer iets van zich laten horen.

Omdat ze had geweten dat haar man nooit meer beter zou worden, en omdat ze al lang voor zijn dood was begonnen met rouwen om het verlies, had Marcie verwacht dat ze na zijn overlijden een zekere opluchting zou voelen. Ten slotte was er eindelijk een eind gekomen aan Bobby's lijden. Ze had gedacht klaar te zijn om een nieuw leven te beginnen, na zo lang aan de zijlijn te hebben gestaan. Er waren immers nog zoveel mogelijkheden voor een jonge vrouw van zevenentwintig – scholing, werk, reizen, misschien op den duur zelfs een nieuwe liefde. Inmiddels was er echter een jaar verstreken, en het leek alsof ze op een bepaald punt was blijven steken. Steeds weer vroeg ze zich af waarom de man van wie Bobby als een broer had gehouden, nooit meer had gebeld of geschreven. Waarom hij zichzelf had vervreemd van zijn eigen vader, zijn ex-collega's bij de mariniers, en van haar, de vrouw van zijn beste vriend.

En dan waren de honkbalkaartjes er nog. Met de beste wil van de wereld kon ze niets bedenken wat haar juridisch geschoolde zus belachelijker zou vinden dan haar vastberadenheid om Ian Bobby's honkbalkaartjes te geven. Ze wist echter al vanaf hun eer-

ste ontmoeting hoeveel die verzameling voor Bobby betekende. Er was geen speler of uitslag die hij niet uit zijn hoofd had gekend. Ian was al net zo'n grote honkbalfan gebleken, en ze wist uit brieven dat hij en Bobby van plan waren geweest kaartjes te ruilen.

In de woestijnen en de steden van Irak, op zoek naar rebellen, constant op hun hoede voor berm bommen en sluipschutters, hadden Bobby en Ian het over honkbal gehad. Het was een onwerkelijke gedachte.

Ten slotte was er nog de brief die Bobby haar had gestuurd vlak voordat hij gewond was geraakt. In de brief stak Bobby de lof-trompet over Ian, die hij omschreef als een echte marinier: een kerel die zich niet boven zijn manschappen verheven voelde, hun met kracht en moed leiding gaf, en hen onder alle omstandigheden terzijde stond – of ze nu in een gevecht verwickeld waren, of moesten huilen om een brief van het thuisfront. Daarbij had hij gevoel voor humor, motiveerde hij hen om het beste uit henzelf te halen en stelde hij onder alle omstandigheden hun veiligheid voorop.

In de brief vroeg Bobby haar om hem te steunen in zijn keuze om net als Ian Buchanan als beroepskracht bij het leger te gaan. Als hij half de man zou worden die Ian was, zou hij beretrots zijn; de manschappen beschouwden de sergeant als een held, iemand die op weg was een legende te worden. Marcie wist niet of ze afstand van de brief zou kunnen doen, zelfs al ging deze alleen over Ian. In elk geval vond ze dat Ian moest weten hoezeer Bobby hem had gerespecteerd en bewonderd.

In het jaar na Bobby's vredige dood waren zijn verjaardag voorbijgegaan, hun trouwdag, verschillende feestdagen, en toch leek het nog steeds alsof er iets ontbrak. Iets wat nog moest worden afgehandeld voor ze verder kon met haar leven.

Ian had Bobby's leven gered. Bobby was er niet heelhuids uit gekomen, maar toch – Ian had zijn leven gewaagd om zijn vriend in veiligheid te brengen. Kort daarna was hij verdwenen. Hoe kon ze dat zomaar loslaten?

Veel geld had ze niet. Ze had al vijf jaar hetzelfde baantje als secretaresse – leuk werk met prettige collega's, maar met een zeer bescheiden salaris. Ze had geluk dat haar baas haar alle tijd had gegeven om bij Bobby te zijn, die eerst in een ziekenhuis in Duitsland had gelegen, en vervolgens in Washington. Ze had geld moeten lenen om de vliegtickets en de doktersrekeningen te kunnen betalen, want Bobby's salaris als jonge militair was al even bescheiden geweest als het hare, en zijn verzekering had slechts een deel van de kosten gedekt. Natuurlijk was zowel haar eigen familie als die van Bobby meer dan bereid geweest haar financieel bij te staan, maar ze was te trots geweest om hun hulp te aanvaarden.

Dankzij Erins vasthoudendheid waren ze erin geslaagd om Bobby geplaatst te krijgen in een privéverpleeghuis in hun woonplaats Chico. Dat mocht een wonder heten. Veel families van gewonde soldaten zagen zich genoodzaakt te verhuizen naar de plek waar hun zoon of echtgenoot werd verpleegd, om de simpele reden dat het leger er niet voor kon of wilde zorgen dat de patiënten in hun eigen omgeving werden behandeld. Het was een gecompliceerd en stroef systeem, dat nauwelijks oplossingen bood voor het stijgende aantal gewonden dat uit Irak terugkeerde.

Erin had alles geregeld. Dankzij haar juridische kennis en beroepsmatige vasthoudendheid was ze erin geslaagd de best mogelijke uitkering voor Bobby los te peuteren bij het Korps Mariniers. Ze had niet gewild dat Marcie zich naast de zorgen om Bobby's gezondheid ook nog eens druk zou moeten maken om geldzaken. Ondanks Marcies protesten had ze een aantal rekeningen uit ei-

gen zak betaald, en daarbij bekostigde ze ook nog eens Drews studie medicijnen.

Voor dit tripje wilde Marcie dus geen cent van haar zus aannemen, en Drew kon haar als arme student natuurlijk ook niets lenen. Wellicht was het verstandiger geweest om te wachten tot de lente, zodat ze eerst nog wat geld opzij had kunnen zetten voordat ze aan haar zoektocht begon. Nu de dood van Bobby bijna een jaar geleden was, en de kerstdagen naderden, voelde ze echter een hevig verlangen om deze kwestie voor eens en voor altijd af te handelen. Zou het niet geweldig zijn, dacht ze steeds, als al haar vragen konden worden beantwoord en het contact hersteld kon worden vóór de feestdagen?

Ze was vast van plan Ian te vinden, zodat iedereen weer verder kon met zijn of haar leven.

Hoofdstuk 1

Toen Marcie het zesde kleine dorpje van die dag binnenreed, zag ze een groepje vrouwen dat bezig was een enorme kerstboom op te tuigen. Ze zette haar auto naast een grote blokhut met een brede veranda en stapte uit. Er waren drie vrouwen bezig met de kerstboom die minstens acht meter hoog moest zijn. Een van hen, ongeveer even oud als Marcie en met zacht bruin haar, had een open doos in haar hand, waar waarschijnlijk versieringen in zaten. De tweede vrouw was een dame op leeftijd, met springerig wit haar en een ietwat strenge bril met zwart montuur. Ze stond omhoog te wijzen, alsof ze aanwijzingen gaf. De derde was een beeldschone blondine die boven op een hoge ladder stond.

De boom stond tussen de blokhut en een oude, dichtgespijkerde kerk met twee hoge spitsen, waarvan een van de gebrandschilderde ramen nog intact was. Ooit moest het een prachtig gebouw zijn geweest.

Terwijl Marcie naar het versieren keek, stapte er een man de veranda van de blokhut op. Hij bleef staan, keek omhoog en vloekte, waarna hij met grote stappen naar de onderkant van de ladder beende. 'Niet bewegen. Niet eens ademhalen,' zei hij met lage, bevelende stem. Hij klom met twee sporten tegelijk omhoog, tot hij de blondine had bereikt. Toen sloeg hij zijn arm om haar middel, vlak boven een buikje dat, zo realiseerde Marcie zich, erop duidde dat de vrouw in verwachting was.

'Naar beneden jij,' zei hij. 'Rustig aan.'

'Jack!' riep ze uit. 'Laat me met rust!'

'Als het moet, draag ik je eigenhandig omlaag.'

‘O, kom op –’

‘Nu!’

De blondine begon de ladder af te dalen, sport voor sport, haar voeten tussen die van de man, die haar stevig vast bleef houden. Toen ze onderaan waren, plantte ze haar handen op haar heupen en staarde ze hem verontwaardigd aan. ‘Ik wist heus wel waar ik mee bezig was!’

‘O ja? Stel dat je van die hoogte was gevallen!’

‘Die ladder is superstevig! Ik zou er echt niet vanaf zijn gevallen.’

‘Dus nu ben je ook al helderziend? Nee, je kunt redeneren zoveel je wilt, ik laat je niet op die ladder, niet in jouw toestand.’ Ook de man had nu zijn handen op zijn heupen. ‘Als het moet, blijf ik hier staan om de wacht te houden.’ Hij keek over zijn schouder naar de andere twee vrouwen.

‘Ik zei haar al dat het je niets zou bevallen als ze die ladder op zou gaan,’ zei de brunette.

‘Ik bemoei me niet met huwelijkse aangelegenheden,’ verklaarde de oudere vrouw, toen de man haar aankeek. Laconiek duwde ze haar bril een stukje hoger op haar neus.

Plotseling werd Marcie overspoeld door heimwee. Ze was pas een paar weken onderweg, maar ze miste thuis – het gekibbel met haar familie, haar werk, haar vriendinnen. Ze verlangde naar de goedbedoelde bemoeizucht van haar zus, het maffe gedrag van haar broertje – en de grote, hartelijke familie van haar overleden echtgenoot.

Het was haar niet gelukt om vóór Thanksgiving terug te keren. Natuurlijk had ze voor één of twee dagen naar huis kunnen gaan, maar ze was bang geweest dat ze zich geen tweede keer aan Erins greep zou kunnen ontworstelen. Daarom had ze naar huis gebeld en gelogen dat ze Ian op het spoor was, en hem elk moment zou

kunnen vinden. Iedere keer dat ze iemand van thuis sprak, zei ze dat ze weer een stapje dichterbij was gekomen. Hoewel dit absoluut niet waar was, weigerde ze het op te geven.

Eén probleem doemde echter levensgroot op: ze was bijna door haar geld heen. De laatste tijd sliep ze in haar auto in plaats van in motels, wat er bepaald niet prettiger op werd naarmate de temperatuur in de bergen daalde. Nu het december was, kon het elke dag gaan sneeuwen of ijzelen, en dan liep ze het risico dat de Kever als een raket in een ravijn zou schieten.

Hoe verstandig het ook zou zijn om huiswaarts te gaan, ze wilde niet terugkeren zonder iets te hebben bereikt. Meer dan wat ook wilde ze deze missie tot een goed einde brengen. Als het dit keer niet lukte, zou ze naar huis gaan om wat geld te verdienen en in de lente opnieuw eropuit trekken. Ze kon Ian niet opgeven. Ze kon zichzelf niet opgeven.

Inmiddels keek iedereen haar aan. Nerveus streek ze haar lange rode krullen uit haar gezicht.

‘Ik... eh... Ik kan die ladder wel op voor jullie. Ik heb geen hoogtevrees of zo.’

‘Dat is helemaal niet nodig,’ zei de blondine met een vriendelijke glimlach.

‘Ik ga die ladder op,’ zei de man vastberaden. ‘En anders vraag ik wel iemand om het te doen. Zolang jij maar op de grond blijft.’

‘Jack! Wees eens beleefd.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Bedankt voor het aanbod, maar we red- den het wel,’ zei hij toen wat kalmer. ‘Kunnen we iets voor je doen?’

‘Ik...’ Ze haalde een foto uit de zak van haar donsjack en gaf die aan de man. ‘Ik ben op zoek naar iemand. Een... Een oude vriend. Ik ben hem drie jaar geleden uit het oog verloren, maar hij moet

ergens in deze omgeving wonen. Hij schijnt het postkantoor van Fortuna als postadres te gebruiken.'

De man bekeek de foto, en schudde toen zijn hoofd. 'Ik ken hem niet, en dat zegt wel iets. Die vent is een marinier, en volgens mij ken ik alle mariniers in de wijde omtrek.' Opnieuw bestudeerde hij het portret waarop Ian stond afgebeeld in zijn officiële tenue – een knappe man in hemelsblauw uniform, gladgeschoren en voorzien van verschillende medailles.

'Het zou kunnen dat hij zijn verleden als marinier verzwijgt. Hij is niet op een prettige manier weggegaan bij het Korps.'

De man keek haar aan. 'Ik ben Jack Sheridan,' stelde hij zich voor. 'Dit is mijn vrouw, Mel, en dat is Paige,' vervolgde hij met een knikje naar de brunette. 'En deze dame is Hope McCrea, onze plaatselijke bemoeial.'

Marcie schudde zijn uitgestoken hand. 'Marcie Sullivan.'

'Waarom ben je op zoek naar die marinier?' vroeg Jack op belangstellende toon.

'Lang verhaal,' zei ze. 'Hij was een vriend van mijn overleden echtgenoot. Ik denk niet dat hij er nog zo uitziet als op de foto, want hij is gewond geraakt. Hij heeft een litteken op zijn linkeroor, en aan die kant mist hij ook zijn wenkbrauw. Waarschijnlijk heeft hij een baard. Die had hij tenminste de laatste keer dat ik hem heb gezien, ruim drie jaar geleden.'

'Aan baarden hebben we hier geen tekort,' merkte Jack op. 'Dit is houthakkersland, de mannen zien er vaak nogal ruig uit.'

'Misschien is hij ook op andere manieren veranderd. Op de foto was hij achtentwintig, en nu is hij vijfendertig.'

'Zijn hij en je man bevriend geraakt via het Korps Mariniers?'

'Inderdaad. Ik zou hem graag vinden. We hebben elkaar al zo lang niet gesproken.'

Jack bekeek de foto nog een keer. Na een korte stilte zei hij: 'Weet je wat? Loop maar mee naar de bar. Dan kun je iets drinken, iets eten misschien, en me ondertussen wat meer over de man vertellen. Goed?'

'De bar?' vroeg ze, om zich heen kijkend.

'Grillbar, om precies te zijn,' zei hij glimlachend. 'In de blokhut.'

'O.' Haar maag knorde. Het was inmiddels vier uur 's middags, en ze had nog niets gegeten. Ze wilde haar laatste beetje geld echter bewaren om van te tanken. Voedsel kon nog wel even wachten, en als het echt niet anders kon, zou ze iets goedkoops kopen. Een brood van een dag oud, bijvoorbeeld, voor bij de halve pot pinda-kaas die in de achterbak lag. Daarna zou ze een veilig plekje moeten vinden om te parkeren, zodat ze de nacht in de auto kon doorbrengen.

'Eh... een glaasje water zou er wel in gaan. Ik rijd al uren rond om mensen die foto te laten zien. Maar ik heb niet echt honger.'

'Water hebben we genoeg,' zei Jack met een glimlach. Hij legde zijn hand op haar schouder en begon haar naar de ingang van de blokhut te loodsen. Plotseling bleef hij echter staan en fronste zijn wenkbrauwen. 'Loop maar vast naar binnen,' zei hij. 'Ik kom zo.' Vervolgens pakte hij de ladder en droeg die door een deur achter de bar naar binnen.

Eenmaal binnen haalde Marcie diep adem en snoof de heerlijke geuren op die haar vanuit de keuken van de bar tegemoetkwamen: een of ander gekruid gerecht, vers brood, iets zoets met chocolade... Hoe moest ze deze verleiding ooit weerstaan?

Toen Jack terugkwam, droeg hij een dienblad met een dampende kom en twee schaalpjes erop. Hij zette alles voor haar neer: chili, maïsbrood met honingboter, een kleine salade.

'Jeetje, eh... het spijt me,' stamelde ze. 'Eigenlijk heb ik niet zo'n

honger.' Ze slikte moeizaam. Het had weinig gescheeld of ze had op de bar gekwijd. Helaas bezat ze nog maar zo'n dertig dollar, en ze kon het zich niet veroorloven daar ook maar iets van uit te geven aan een uitgebreide maaltijd. Als ze haar zoektocht wilde voortzetten, zou ze elke cent nodig hebben voor benzine.

'Prima, dan neem je gewoon een klein beetje. Geloof me, het is de moeite van het proeven waard,' zei Jack. 'Ik heb de foto trouwens aan Preacher laten zien, dat is mijn kok. Hij heeft de man ook nooit gezien. Voor de zekerheid zullen we het ook aan Mike vragen. Hij is de plaatselijke politieagent, en hij kent de meeste mensen hier in de omgeving. Preacher en Mike zijn ook mariniers.'

'Waar ben ik eigenlijk beland?' vroeg ze.

'Virgin River. Inwonertal zeshonderdzevenentwintig.'

'Aha, vandaar dat jullie op de kaart staan.'

'Tja, vergeleken bij de gehuchten in dit gebied zijn wij een bruisende metropool. Proef eens,' drong Jack aan, met een knikje naar de dampende kom voor haar neus.

Haar hand trilde een beetje toen ze de lepel pakte en een hap nam van de heerlijkste chili die ze ooit had geproefd. Het voedsel smolt in haar mond, en ze zuchtte.

'Gemaakt van hertenvlees,' vertelde hij. 'Een paar weken geleden hebben we een flinke bok geschoten, en als dat gebeurt, smullen we van de lekkerste chili, worst en stoofpotjes van de hele wereld.'

De tranen sprongen Marcie in de ogen, zó goed smaakte het haar. Ondanks haar belofte aan Erin en Drew had ze de laatste tijd niet goed voor zichzelf gezorgd. Ze had flink bezuinigd op eten, en geslapen in haar auto. Als Erin kon zien hoe los haar spijkerbroek rond haar tengere middel zat, zou ze haar flink de les lezen.